

Tämä hiljainen aika. Ystäviä ei käy, ei näy. Pelko ja väsymys saavat käpertymään sisäänpäin. Sosiaalinen elämä on aika lailla sosiaalisessa mediassa. Ajatukset ja sanat vääristyvät, kummalliset tulkinnat korostuvat, silti muutakaan ei ole. Paitsi todellisuuspako, matkat kauas pois ja toisiin aikoihin mielikuvituksen siivin.

Kirkkomme sai Mari Leppäsestä uuden piispan, sen myötä some täyttyi kevään toivosta ja valosta. Ystävän seinällä alkoi mielenkiintoinen keskustelu. Mitä elämässä on saavuttanut? Mitä voi vielä saada ja antaa? Mihin riittävät aika ja omat rahkeet, lahjakkuus ja taito? Nyt keski-ikäisenä voisi vielä muuttaa suuntaa ja rakentaa uutta. Jos vain tietäisi, mihin suuntaan tahtoo pyrkiä. Ettei sitten lopulla matkaa katsoisi taakseen pettyneenä: näin vähänkö minusta jää? Tunnistin itseni monien kommentteista. Täytän ensi kuussa 45 vuotta. Olen saanut elämältä paljon, myös turpaani, mutta paljon hyvyyttäkin. Jotain olen antanutkin.

Pienenä halusin näyttelijäksi. Joskus papin työhön väsyneenä kauhistun, kun näyttää siltä, että toiveeni toteutui. Esitän roolia, ja rooli kantaa minua niiden hetkien läpi. Tai sanotaan, että virka kantaa — ehkä se on vain kauniimpi ilmaus samalle asialle. Mutta rehellisen vereslihallakaan ei voi aina olla, jos tehtävänä on ihmisten palveleminen, vaikka oma jumalasuhde olisi jäässä kuin helmikuinen järvi. Koko elämä tuntuu olevan tasapainon hakemista: mikä minä olen, mitä minulta odotetaan, mihin minua tarvitaan, miten palvelisin Jumalaa ja ihmisiä niin, että olisin samalla totuudellisesti se, joka olen.

Somesta käsin kirkkoa on raskasta katsoa. Se on hajuton, mauton, aistiton, täynnä hälisevää huutamista ja tyhjiä sanoja, jotka sekoittuvat taivaallisten sanojen murusiin, se on riitaa ja oikeassa olemista, valtaa ja byrokratiaa ja teeskentelyä. Olen itse osa tuota kaikkea. Jossain kaukana on muistoja käteen tarttuvasta kädestä, tuulesta hiuksissa, on Aholansaaren aamukasteinen nurmi paljaitten jalkojen alla, veisuun hyrinä ja kärpäsen pörinä, ehtoollispöydässä viereen polvistuvan ihmisen hiki ja kehon lämpö. Yhä kauemmas lipuu muisto siitä, miten lapsena nukahdin seuroihin ja minut kannettiin sylissä autoon. Vieläköhän Isä kantaa meitä nukkuvia?

Kirkossa näen edessäni vain suljettuja ovia. En sano, etteikö siellä olisi tilaa ja valoa, mutta minä en näe niitä. Ja mikäli olen oikein ymmärtänyt murhehuoneen olemuksen, niin aika pimeä ja ahdashan se on. Mutta elämä kuljettaa aina jonnekin päin. Tässäkin voi olla, kun on oltava.

Olen työstänyt pari vuotta sitten poltetun kotikirkkoni menetystä kuvien kautta. Maalatessa henki kulkee syvemmin, mielen ikkunat aukeavat ja sisälle tuulee. Maalaus kertojen välillä kuva elää koko ajan, etsii muotoaan, kyselee, löytää ja oivaltaa. Ja minä siinä samalla sen kanssa. Kuvat asettuvat sarjaksi, yhden valmistuessa toinen jo itää ja taju siitä, että sen jälkeen on vielä lisää asiaa, mutta sinne asti en vielä näe. ”Parhaat kuvat ovat vielä edessäpäin”, sanoi taiteilija Rafael Wardi kasikymppisenä. Ja katso: hänen uusien maalaustensa näyttely päättyi nyt tammikuussa, kun hän on 92-vuotias. Voisiko olla niin, että minäkin ja sinäkin, ystävä, jolla on suunta nyt hukassa, olet matkalla jonnekin, vaikkeet itse sitä tiedä?

”Tuuli puhalttaa, missä tahtoo. Sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee. Samoin on jokaisen Hengestä syntyneen laita.”